

ת"פ 33942/12-18 - מדינת ישראל נגד אנסטסיה ברננקו

בית משפט השלום בקריית גת

ת"פ 33942-12-18 מדינת ישראל נ' ברננקו

ת.פ 33962-12-18

בפני	כבוד השופטת טל לחיאני שהם
בעניין:	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ הגברת אמסלם
	נגד
	אנסטסיה ברננקו
	באמצעות ב"כ עו"ד פצ'בסקי
המאשימה	
הנאשמת	

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשמת הודתה והורשעה בביצוע עבירת גניבה בידי עובד ממעביד, עבירה לפי סעיף 391 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק").

מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי ביום 22/11/15, בין השעות 09:35-12:30, תוך כדי עבודתה של הנאשמת בעבודות ניקיון בביתה של הגב' מרינה אלברטון (להלן: "המתלוננת"), אצלה עבדה מחודש אוגוסט 2015, ברחוב בגן יבנה, פתחה הנאשמת את אחד מארונות המטבח בבית ונתקלה בתיק השייך למתלוננת ובו כסף במטבע זר.

או אז, נטלה המתלוננת מהתיק סכום של 1,600 אירו ו-1,600 דולר, ועזבה את הבית כשהכסף בחזקתה. בהמשך, המירה הנאשמת את הכסף לשקלים ועשתה בו שימוש לצרכיה (להלן: "אירוע הגניבה הראשונה").

2. לבקשת הנאשמת צורף תיק נוסף, ת"פ 33962-12-18, בו הודתה והורשעה בביצוע 3 עבירות של גניבה בידי עובד ממעביד, עבירות לפי סעיף 391 לחוק, ועבירת ניסיון גניבה בידי עובד ממעביד, עבירה לפי סעיפים 391 ו-25 לחוק.

מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כדלקמן:

א. במהלך החודשים נובמבר 2014 - ינואר 2015 הועסקה הנאשמת אצל מר ויאצ'סלב קליימן (להלן: "המתלונן 1") בעבודות משק בית ברחוב בגן יבנה.

בתאריך ובשעה שאינם ידועים למאשימה, אך במהלך חודש דצמבר 2014, גנבה הנאשמת כ-1,000-1,500 דולר מתיק שחור השייך למתלון 1 אשר היה מונח במטבח ביתו.

ב. במהלך חודש דצמבר 2014 הועסקה הנאשמת אצל הגברת איזבלה דניביץ, חמותו של המתלון 1, (להלן: "**המתלוננת 2**") בעבודות משק בית וניקיון ברח' באשדוד.

בשני מועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, גנבה הנאשמת סכום של 1,000 אירו בכל פעם ממגירה בחדר השינה של המתלוננת 2.

בהמשך לאמור ולאור המפורט בסעיף א', התקין המתלון 1 מצלמה בחדר השינה בביתה של המתלוננת 2 ושם סכום של 2,000 ₪ במעטפה בחדר השינה.

בתאריך 25/01/15 בשעה 09:00 או בסמוך לכך, ניסתה הנאשמת לגנוב את המעטפה עם הכסף בכך שפתחה את המגירה וספרה את הכסף שהיה בה, אך נבהלה מצלצול הטלפון שלה, החזירה את המעטפה למגירה ועזבה את החדר.

ג. במהלך חודש דצמבר 2014 הועסקה הנאשמת אצל הגברת יעל גנינסון, גיסתו של המתלון 1, (להלן: "**המתלוננת 3**") בעבודות משק בית וניקיון ברח' בגן יבנה.

בתאריך 29/01/15 התקינו מצלמה בביתה של המתלוננת 3 והותירו סך של 1,000 אירו ו-10,000 ₪ במעטפה בחדר הארונות. באותו היום בשעה 11:00, עת ניקתה הנאשמת את חדר הארונות גנבה את המעטפה עם סכומי הכסף האמורים.

הסדר הטיעון

3. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם כי הנאשמת תופנה לקבלת תסקיר מבלי שתהא הסכמה עונשית.

תסקיר שירות המבחן

4. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשמת, נעדרת עבר פלילי, נשואה ואם ל-2 ילדים, עלתה ארצה בשנת 1998, סיימה 12 שנות לימוד עם בגרות מלאה. לאורך חייה הבוגרים עבדה למחייתה באופן סדיר, ומשנת 2015 עובדת מחסן בתחום הלוגיסטיקה.

הנאשמת הודתה במיוחס לה, אולם עלה רושם של קבלת אחריות חלקית למעשיה. לטענת הנאשמת, ביצעה העבירות על רקע נסיבות כלכליות ובעת שמצבה הרגשי לא היה טוב והתקשתה להפעיל שיקול דעת ולבחון באופן ביקורתי את מעשיה, וזאת לאור הידרדרות במצבם הרפואי של הוריה אשר אף הוביל לפטירתו של אביה. לדבריה, השתמשה בכסף על מנת לסייע למשפחתה ברוסיה.

שירות המבחן התרשם כי הנאשמת נוטה להשליך במידה מסוימת את מעורבותה על מצבה הרגשי והכלכלי באותה העת והתקשתה להעמיק במניעים פנימיים אחרים שלהערכתם עמדו ברקע לביצוע העבירות, כגון סיפוק צרכיה האישיים, יתכן שכפיצוי רגשי, וקושי להבחין בפגיעה בזכויות האחר ובסדרי החברה.

הנאשמת שללה צורך בקבלת מענה וסיוע רגשי - טיפולי במצבה, בעודה חווה את התהליך המשפטי כגורם מטלטל ומציב גבולות.

עוד עלה מהתסקיר כי שירות המבחן התרשם שהנאשמת פעלה בביצוע מעשי העבירה באופן חזרתי ומתוכנן. עם זאת, דווח כי הנאשמת הביעה גילויי חרטה מסוימים, תיארה התנהלותה בביצוע העבירות כחריגה להתנהלותה ותפיסתה העצמית כנורמטיבית, ואף הביעה אמפתיה מסוימת כלפי הנזק שגרמה למתלוננים ורצון להימנע מביצוע עבירות בעתיד.

לאור המפורט המליץ שירות המבחן על ענישה עם אופק שיקומי אשר תכלול הטלת של"צ בהיקף נרחב של 250 שעות, מאסר מותנה ופיצוי למתלוננים.

טיעוני הצדדים

5. ב"כ המאשימה טענה למתחם ענישה הנע בין 6 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל.

בטיעוניה הפנתה ב"כ המאשימה לערכים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה מביצוע העבירות, לריבוי העבירות ולשווי הכסף אשר נגנב.

באשר לעונש המתאים לנאשמת, עתרה ב"כ המאשימה, להטיל על הנאשמת ענישה ברף הבינוני של המתחם, דהיינו, מאסר בפועל שיכול וירוצה בעבודות שירות, לצד מאסר מותנה, פיצוי והתחייבות.

בטיעוניה הפנתה למפורט בתסקיר שירות המבחן באשר לרקע לביצוע מעשי העבירה, להתרשמות שירות המבחן מקבלת האחריות החלקית מצד הנאשמת ולהשלכת מעורבותה על מצבה הכלכלי והרגשי.

ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה כתמיכה לעתירתה.

6. ב"כ הנאשמת טען למתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה ועד למספר חודשי מאסר, ועתר כי בית המשפט יסתפק בענישה צופה פני עתיד לצד צו של"צ ופיצוי - כפי שהומלץ בתסקיר שירות המבחן.

ב"כ הנאשמת הפנה בטיעוניה להיעדר עבר פלילי ולכך שלא נפתחו כנגד הנאשמת תיקים נוספים, לגילה של הנאשמת

ולנסיבות חייה המורכבות. כמו כן, טען כי כיום מצבה הבריאותי בכי רע, והפנה לכך שהיא משולבת היטב ובאופן רציף בתעסוקה.

ב"כ הנאשמת הוסיף וטען כי הטלת מאסר בפועל על הנאשמת תפגע בה ובילדיה, וטען כי שירות המבחן שקל כלל השיקולים בעניינה של הנאשמת ונתן חוות דעתו המקצועית - ומשכך יש לאמצה.

עוד טען ב"כ הנאשמת כי הסכומים אשר המתלוננים טענו שהנאשמת גנבה מהם גבוה מהמתואר בכתב האישום ואף מהסכומים אשר להם טענו בחקירתם במשטרה, וכי בגזר הדין יש להיצמד לסכומים המפורטים בכתב האישום בלבד.

ב"כ הנאשמת הפנה לפסיקה כתמיכה בעתירתו.

דין והכרעה

7. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע נאשם נעשית בהתאם לעקרון המנחה בענישה - קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. לשם קביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

8. במקרה זה, לאור מבחן הקשר ההדוק שנקבע בע"פ 4910/13 ג'אבר נגד מדינת ישראל (29/10/14) ובע"פ 2375/15 מדינת ישראל נגד נס (22/02/18), בשים לב לפער הזמנים המשמעותי בין מועד קרות האירוע המתואר בכתב האישום העומד בבסיסו של התיק העיקרי לבין האירועים המתוארים בכתב האישום בתיק המצורף, המעיד אף על מחשבה פלילית ותכנון נפרדים, וכן בשים לב לשוני בין נפגעי העבירה - אני קובעת כי האירוע המתואר בכתב האישום העיקרי הוא אירוע נפרד מהאירועים המתוארים בכתב האישום המצורף.

עם זאת, כאמור בשים לב למבחן האמור, לאור סמיכות הזמנים בין מועדי ביצוע העבירות המתוארים בכתב האישום המצורף, ובשים לב אף לקרבה בין נפגעי העבירה, ולכך שניתן לייחס לכלל מעשי העבירה המתוארים בו מחשבה ותכנון מאוחדים - שוכנעתי כי ניתן להתייחס למעשים האמורים בכתב האישום המצורף כאירוע אחד.

משכך, מצאתי כי יש לקבוע 2 מתחמי ענישה במקרה המונח לפניי.

יש לציין כי באי כוח הצדדים לא טענו כלל לעניין סוגיה זו.

9. הערכים החברתיים אשר נפגעו בגין כל אירוע אשר ביצעה הנאשמת, הם ההגנה על קניינו של האדם והפגיעה בתחושת הביטחון של הציבור.

10. בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן מובילה למסקנה כי מידת הפגיעה בכל אחד מהאירועים נמצאת ברף הבינוני של המתחם, וזאת לאור ניצול האמון שניתן בנאשמת על ידי המעסיקים, סכומי הכסף שנגנבו, והעובדה כי לא הושבו.

11. על חומרת עבירת הגניבה ממעביד נכתב רבות ובע"פ (ת"א) 72220/04 מדינת ישראל נ' כהנים נקבע כי: "אפשר וצריך לדרוש ממעסיק שינקוט אמצעי הגנה מרביים כדי לשמור על רכושו, כנגד גנבים "מן החוץ" - אך קשה אם לא בלתי אפשרי, להתגונן מראש כנגד עובד "מבפנים", שבתוקף תפקידו ומכוח האמון שהמעביד רוחש לו - יש לו גישה טבעית לרכושו של המעביד. על כן, מתחייבת ענישה מחמירה ומרתיעה".

12. בחינת מדיניות הענישה בגין עבירת הגניבה ממעביד מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים במנעד רחב כמפורט להלן:

1. ברע"פ 3153/10 שבתשילי נגד מדינת ישראל (29/04/10) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של הנאשם. בית משפט השלום בתל אביב - יפו הטיל על נאשם אשר גנב ממעבידו, ב-3 הזדמנויות שונות, תכשיטי זהב בשווי כולל של 2,000 דולרים לערך - 7 חודשי מאסר על תנאי. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה אשר טענה כי בית משפט השלום לא נתן משקל לנסיבות המחמירות של האירוע אשר כללו את הפגיעה באמון המעביד, הקושי להתגונן מפני הגניבה במקרים מסוג זה, הקלות שבגניבה, אופי הנכסים הגנובים, ואת החזרתיות שבמעשים - והטיל על הנאשם אף 8 חודשי מאסר בפועל וקנס בסך 5,000 ₪. במקרה זה מדובר בנאשם בעל הרשעה קודמת אשר לא שיתף פעולה עם שירות המבחן, אולם בית המשפט המחוזי ציין כי לא ממצה עם הנאשם את הדין מאחר וזו אינה דרכה של ערכאת ערעור ולאור מצבו הכלכלי של הנאשם, וכי לא מדובר בעבר פלילי מכביד.

בית המשפט העליון קבע כי אכן קיימת חומרה רבה בביצוע המעשים לאור הפגיעה באמון והחזרתיות שבמעשים, וקבע כי דווקא פסיקתו של בית משפט השלום היא אשר חורגת ממתחם העונש ההולם.

2. בעפ"ג (מרכז) 3452-04-15 טמירוב נגד מדינת ישראל (14/06/15) בית המשפט המחוזי דחה ערעורה של נאשמת, בהסכמת הנאשמת, עובדת משק בית, על חומרת עונשה, לאחר שבית משפט השלום הטיל עליה מאסר בפועל למשך חודש וחצי לריצוי בדרך של עבודות שירות בגין גניבת טלפון סלולרי השייך למעסיקתה ועשיית שימוש בו בסך כולל של 5,233 ₪, וכן בגין תיק נוסף של גניבת כסף מזומן בסך 4,400 ₪ ממעבידה.

3. בע"פ (ת"א) 20466-10-14 אילטוב נגד מדינת ישראל (25/02/15) בית המשפט המחוזי קיבל ערעורו של נאשם על חומרת עונשו, לאחר שבית משפט השלום הטיל עליו מאסר בפועל למשך 6 חודשים לריצוי בדרך של עבודות שירות בגין גניבת סך של כ-10,000 ₪ ממעסיקו בהזדמנויות שונות במשך מספר חודשים, לצד מאסר מותנה. בית המשפט המחוזי קבע כי קבע כי "הענישה חייבת לכלול רכיב של מאסר בפועל...". יחד עם זאת, קבע כי נסיבות חייו הקשות של הנאשם, לצד כבדת הדרך המשמעותית אשר ביצע לשיקום חייו מאפשרים קיצור עונש המאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, ומשכך העמידו על 4 חודשים.

4. בת"פ (כ"ס) 33600-01-17 מדינת ישראל נגד מסארווה (29/11/17) הנאשמת גנבה מביתה של המתלוננת, אצלה הועסקה במשק בית, תכשיטים בשווי של כ-2,400 ₪. הרכוש הגנוב הוחזר. הנאשמת נדונה במסגרת הסדר טיעון ל-6 חודשי מאסר מותנה, של"צ, קנס ופיצוי בסך 500 ₪.

13. לא מצאתי שיש להסיק מפסק הדין אליו הפנה ב"כ הנאשמת, ת"פ 22409-11-14 מדינת ישראל נגד ליברטי

(19/06/19), וזאת מאחר ומדובר בעבירות שונות ובגזר דין אשר ניתן לאחר שהצדדים הגיעו להסדר טיעון אף לעניין העונש ובשל מצבו האישי והרפואי של הנאשם.

כמו כן, **ת"פ 36042-12-15 מדינת ישראל נגד שבר (23/12/18)** אליו הפנה ב"כ הנאשמת עוסק בנאשמת אשר עברה תהליך טיפולי משמעותי שכלל גמילה.

14. במסגרת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות (סעיף 40ט לחוק)** יש לתת את הדעת לניצול האמון שניתן בנאשמת במסגרת עבודתה מטעם מספר מעסיקים, לביצוע העבירות על פני פרק זמן ממושך, לצד סכומי הכסף הגבוהים שנגנבו והעובדה כי לא הושבו לבעליהם. כמו כן, יש לתת את הדעת לכך שהעבירות הצריכו מידה מסוימת של תכנון מוקדם, וכי הנאשמת היא מבצעת יחידה.

עוד יש לציין כי לעניין הנזק שנגרם למתלוננים, העידה לפני המתלוננת בתיק העיקרי וטענה כי לאחר פרק זמן מסוים סמכה על הנאשמת ולכן מסרה לה מפתחות של הבית. לטענת המתלוננת, מאחר ורצתה לראות שיעשה צדק - התייצבה לכל הדיונים בתיק זה מאז נודע לה שהתיק חודש.

המתלוננת 2 תיארה בפני את אירועי הגניבה אשר התרחשו בביתה על ידי הנאשמת, טענה כי היה מדובר בכספים רבים אשר מקורם בירושה והחזר מס שקיבלה עם פרישתה לפנסיה, וביקשה כי יעשה צדק.

המתלוננת 3 טענה כי התקינו מצלמות ושמו כסף כפיתיון לאחר שחשדו בגניבות אצל בני המשפחה מצד הנאשמת, וביקשה שיעשה צדק, בייחוד עם הוריה המבוגרים. עדת תביעה נטלי קליימן, העידה כי היא העסיקה את הנאשמת לראשונה ואז המליצה עליה בפני אמה ואחותה שהם מתלוננות בתיק זה. לטענת העדה, התייחסו לנאשמת כבת בית וזו פגעה באמונם.

15. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין **(סעיף 40 יג)** מצאתי כי **מתחם העונש ההולם** בגין כל עבירת גניבה ממעביד עליה נותנת הנאשמת את הדין נע ממאסר מותנה ועד ל-9 חודשי מאסר בפועל.

16. במקרה דנן, לא קיימים שיקולים המצדיקים סטייה מהמתחם לחומרא או לקולא. אמנם במעמד הטיעונים לעונש מצבה הרפואי של הנאשמת לא היה ידוע והיום הציג בפני ב"כ הנאשמת מסמך המעיד על מצב רפואי לא ברור שעדיין דורש בירור וטיפול.

מעבר לאמור אציין כי תסקיר שירות המבחן אף הוא מעלה קשיים לא מבוטלים שפורטו לעיל.

בשים לב לעובדה כי מצבה הרפואי של הנאשמת טרם ברור ובכך שונה הדבר מפסק הדין אליו הפנה ב"כ הנאשמת היום וכן לאור תסקיר שירות המבחן המעיד על קושי בלקיחת אחריות והעדר אפיק שיקומי, אני סבורה כי מדובר במקרה בו יש לסטות לקולה ממתחמי ענישה.

גזירת העונש המתאים לנאשמת:

17. בגזירת העונש המתאים לנאשמת, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40א). במסגרת זו מן הראוי לתת את הדעת לשיקולים הבאים:

א. הפגיעה של העונש במשפחתה של הנאשמת - מאחר והנאשמת מגדלת 2 ילדים, שאחד מהם קטין בן 12, ברי כי השמטה מאחורי סורג ובריא תפגע במשפחתה, ואף הטלת מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות תפגע בפרנסת המשפחה. עם זאת, מהתסקיר עולה כי הנאשמת נשואה ובעלה משולב בתעסוקה וכאמור, ישנו קושי בלקיחת אחריות והשתלבות בהליך טיפולי ועל כן, עדיין קיים סיכון.

ב. נטילת האחריות של הנאשמת על מעשיה וחזרתה למוטב או מאמציה לחזור למוטב - מתסקיר שירות המבחן עולה כאמור כי הנאשמת הודתה במיוחס לה, אולם עלה רושם של קבלת אחריות חלקית למעשיה ושירות המבחן התרשם כי נוטה להשליך במידה מסוימת את מעורבותה על מצבה הרגשי והכלכלי באותה העת והתקשתה להעמיק במניעים פנימיים אחרים שלהערכתם עמדו ברקע לביצוע העבירות. כמו כן, הנאשמת שללה כאמור צורך בקבלת מענה וסיוע רגשי - טיפולי. עם זאת, דווח כי הנאשמת הביעה גילויי חרטה מסוימים ותיארה מעשי העבירות כחריגים להתנהלותה ולתפיסתה העצמית כנורמטיבית.

ג. מאמצי הנאשמת לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה - מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשמת הביעה אמפתיה מסוימת כלפי הנזק שגרמה למתלוננים ורצון להימנע מביצוע עבירות בעתיד, אולם לא השיבה את הכספים אשר גנבה.

ד. נסיבות חיים שהייתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירות - מתסקיר שירות המבחן ומטענות ב"כ הנאשמת עולה כי מצב כלכלי ורגשי מורכב וקשה אליו נקלעה הנאשמת הוא שהיווה רקע לביצוע מעשי העבירות.

ה. עברה הפלילי של הנאשמת או העדרו - הנאשמת נעדרת עבר פלילי.

18. כשאלה פני הדברים, אני סבורה כי לא ניתן לאמץ המלצת התסקיר ולהסתפק בענישה צופה פני עתיד בלבד לצד צו של"צ. כידוע, תסקיר שירות המבחן מהווה המלצה בלבד ועל בית המשפט לשקול מגוון שיקולים רחב בהרבה בעת גזירת עונשו של נאשם.

ראו: ע"פ 71512/04 להט נגד מדינת ישראל (22/06/06).

אשוב ואציין כי הגם שהיום מצבה הרפואי של הנאשמת יתכן והחמיר, אין בכך כדי להצדיק אימוץ המלצת התסקיר והסתפקות בענישה צופה פני עתיד לאור השיקולים הרבים לחומרה שפירטתי לעיל.

סוף דבר, אני קובעת כי יש להטיל על הנאשמת בגין כל אחד מן האירועים ענישה ברף הבינוני של המתחם.

19. בהתאם לסעיף 40ג(ג) לחוק יש להתחשב אף במספר העבירות, בתדירותן ובזיקה ביניהן, ואף לשמור על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמתה של הנאשמת לבין תקופת המאסר שעל הנאשמת לשאת.

20. למען הסר ספק, בגזירת הדין התחשבתי אך ורק בסכומי הגניבה בהם הודתה הנאשמת בהתאם לעובדות כתבי האישום המתוקנים ולא לסכומים שנטענו על ידי המתלוננים בפניי בשלב הטיעונים לעונש.

21. מהודעת הממונה על עבודות השירות עולה כי הנאשמת לא התייצבה לשני ראיונות אליהם זומנה. לראיון הראשון לא התייצבה, לטענתה, בשל מצב רפואי. בשל האמור, הופנתה הנאשמת פעם נוספת לראיון התאמה. אף על פי כן, בחרה הנאשמת שלא להתייצב פעם נוספת לממונה. משכך לא ניתן היה לבחון התאמתה לריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות, וברי כי לא ניתן להורות כאמור.

אשוב ואציין כפי שציני מספר של פעמים כי במקרה דנן, לאור השיקולים הרבים לחומרה וחומרת העבירות, לא ניתן להסתפק בענישה צופה פני עתיד על אף מצבה הרפואי של הנאשמת ובשים לב להתנהלותה והעדר נכונות להתגייס להליך טיפולי והן באי התייצבות לממונה על עבודות השירות.

22. אשר על כן, אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

1. 7 חודשי מאסר בפועל.
2. 5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום שלא תעבור שוב עבירה לפי סימן א' לפרק י"א לחוק העונשין.
3. הנאשמת תשלם פיצוי למתלוננת (ע"ת 1 בת"פ 33942-12-18) על סך 10000 ₪.
הפיצוי ישולם ב- 5 תשלומים שווים ורצופים. תשלום ראשון תוך 60 יום מהיום.
מצ"ב טופס פרטי ניזוק.
4. הנאשמת תשלם פיצוי למתלונן (ע"ת 2 בת"פ 33962-12-18) על סך 4000 ₪.
הפיצוי ישולם ב- 2 תשלומים שווים ורצופים. תשלום ראשון ביום 01/11/20.
מצ"ב טופס פרטי ניזוק.
5. הנאשמת תשלם פיצוי למתלוננת 2 (ע"ת 3 בת"פ 33962-12-18) על סך 6000 ₪.
הפיצוי ישולם ב- 3 תשלומים שווים ורצופים. תשלום ראשון ביום 01/02/21.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

6. הנאשמת תשלם פיצוי למתלוננת 3 (ע"ת 4 בת"פ 33962-12-18) על סך 10000 ₪.

הפיצוי ישולם ב- 5 תשלומים שווים ורצופים. תשלום ראשון ביום 01/04/21.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

7. התחייבות על סך 2,000 ש"ח להימנע במשך 3 שנים מהיום מביצוע עבירה לפי סימן א' לפרק י"א לחוק העונשין.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, יז' תמוז תש"פ, 09 יולי 2020 הצדדים.